

Sekstende søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 729, 21, 730, 728, 731

Kom, Herre Jesus. Amen

Sl 139, 1-12, 1 Kor 15, 21-28 og Joh 11, 19-45

Endnu en sommer er gået med uforudsigeligt og voldsomt vejr, endnu engang lyder forklaringen, at det er klimaet, det er galt med, og endnu engang – hører vi – skal der sættes turbo på den grønne omstilling. Hertil er der at sige, at vi lever i en verden, hvor milliardærer tager på rumrejser og folk med en mindre pengepung på charterferier med fly eller på krydstogter med skibe, hvis co2-udslip er stratosfærisk højt. Og da kun ganske få, hvis nogen overhovedet, lægger deres livsstil om, så de lever som f.eks. for 50-60 år siden, hvor man mestendels opholdt sig på egen matrikel, dyrkede egne grøntsager og havde suppe- og grøddage og lappet tøj, så kommer klimaet til at gå sin skæve gang. For bekymringen for klimaet er en del af tidsånden, og

tidsåndens idealer kan være vanskelige at håndhæve.

Derfor bliver man så let fortvivlet.

Her i kirken findes en anden ånd, den ånd, der er af evigheden, som giver os håb, trøst og mod til at se verdens problemer i øjnene uden at falde i fortvivlelse. I kirken siger vi, at al tid i verden tilhører den Gud, hvem alt er underlagt, og at det er Gud, der fælder den endelige dom over verden, også om den skal gå under. Skulle nogen have glemt det, så har Gud én gang lovet Noa og menneskeslægten, at han aldrig mere ville straffe verden, som han gjorde det med syndfloden, der udslettede næsten alt liv på jorden. Det er meget godt at huske på en dag som i dag, hvor vi takker for den afgrøde, som Gud har givet os. Eller som vor kirkefader Luther siger om den første trosartikel:

»Jeg tror, at Gud har skabt mig sammen med alle andre skabninger, og givet mig legeme og sjæl, øjne, ører, og alle lemmer, fornuft og alle sanser og stadig opretholder alt dette. Samtidig giver han klæder og sko,

mad og drikke, hus og hjem, ægtefælle og børn, marker, dyr og alt godt, som er nødvendigt for mig og at han rigeligt og dagligt sørger for næring til legeme og liv, beskytter mig mod al fare og bevogter og bevarer mig mod alt ondt, og alt dette gør han ud af ren og skær faderlig og guddommelig godhed og barmhjertighed uden nogen fortjeneste og værdighed hos mig. For alt dette er jeg skyldig i at takke, love, tjene og lyde Gud. Det er vores tro.«

Ja, sådan er vores tro, hvor er det dejligt at få at vide, og når vi tror, at Gud har skabt os og alt det, vi lever af, så får vi også et andet syn på verden, et sakralt syn, kan man sige, hvor jorden er os givet; for gaver fortæller noget om giveren. Årstiderne bliver f.eks. til et vidnesbyrd om liv, der dør og genopstår, og september er den måned, hvor både liv og død mødes. September, som med sine stubbede marker minder os om, at vi skal forgå, og samtidig er så livgivende, fordi den til overflod skænker os alt det, som gør livet godt at leve,

og som vi får kvit og frit: brombær, hyldebær, kastanjer, slåen og æbler og ikke mindst oktobers offergave – georginer. Nu nærmer vi os essensen af dette syn på naturen; når den for os bærer vidne om vor fader i himlen, om liv, død og livets genopstandelse, så er det fordi vi ser det hele i lyset af en bestemt hændelse: Kristi sejr over døden. Det er ganske vigtigt at få slået det fast i en tid, hvor angst og bekymring for jordens overlevelse så let overtager menneskers liv. Vi har med vores bekymring gjort jorden til en guddom, men den er en brutal guddom, for den er vilkårlig og slår igen, når vi behandler den dårligt, den kender ikke til ufortjent nåde. Dér må andet og mere til, og det fortæller dagens evangelium os om. Her hører vi nemlig både om døden som menneskets naturlige grundvilkår og fortvivlelsen over det, og så fortæller det om en Gud, der besøgte jorden og skabte liv af døde.

Jesus er atter på besøg hos Martha og Maria, men nu er det ikke travlhed og gryders og potters skramlen i

køkkenet, der møder ham, det er sorgen over Lazarus' død, og måske også vrede over at leve på naturens vilkår, som døden jo er, og dødens frugt er fortvivlelse, en fortvivlelse, som her er gjort værre af, at sorgen måske kunne have været undgået. Martha, Maria og deres naboer står i den situation, de står ved graven og ser kun en sten med et forrådnethug bagved. De havde sendt bud efter Jesus, men han kom for sent, nu ser de kun de tabte mulighedsmand, og de hader ham næsten for det. »*Havde du været her, var min bror ikke død!*« siger begge søstre, og blandt gæsterne lyder forargelsen over, at han, der kunne helbrede en blind, ikke også helbredte Lazarus. Sådan er det at være uden Gud, overladt til sig selv og sine egne, begrænsede kræfter. Alt det med miraklerne og lyset, der var kommet til verden, det virkede jo ikke, det var bluff, nu må vi klare tingene selv. Sådan tænker de, medens de står og skumler.

Men så sker det; Jesus beder de omkringstående fjerne stenen, og ganske som Gud i tidernes morgen befalede, at verden skulle skabes, befaler Jesus, at Lazarus skal komme ud af sin grav. Lige så umuligt som det virker, at nogen skulle kunne skabe verden, lige så umuligt synes det, at nogen kan vække en død til live. Men til alles forbløffelse rejser den døde sig og kommer ud, og da kommer mange til tro på Jesus. Det er vel ikke så underligt. De kunne jo se, hvad han gjorde.

Sværere er det for os, for vi har netop ikke set Jesu undergerninger, og når vi i disse år fortvivles over både det ene og det andet, så er det jo, fordi vi er ved at miste troen på, at Guds undergerninger nogensinde har fundet sted. Så forsøger vi at bære vort kors alene og tror, at verdens frelse ligger på vore skuldre. Og hvad værre er: Vi tror ikke engang på – som Martha og Maria dog gjorde, at hvis Jesus nu havde været her, så skulle det hele nok gå, nej, vi tror på vore egne kræfter. Samtidig ved vi, at de kræfter ikke slår til, fordi vi er dødelige mennesker, og det gør os selvfølgelig angste, angste for

at gå under, angste for ikke selv at opleve frugten af vore anstrengelser. Vi har blikket stift rettet mod indlandsis, der smelter og lande, der synker i havet, altså mod det, vi kan se, uden at kunne tro, at der er en større kraft bagved. Vi ser kun undergangen, og sådan behersker døden vore tanker. Da er vi i de dødes rige, skønt levende.

Men ligesom de høstede marker minder os om, at de har båret rig afgrøde til liv for os, sådan har også Jesus båret frugt ved at genopstå fra de døde, og det er det håb, vi er døbt til. *»For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus. Men hver til sin tid: Kristus som førstegrøden, dernæst, når han kommer, de som hører Kristus til.«* Således talte Paulus til os for lidt siden, og det, der sker i dåben, er netop dette, at den gamle Adam dør, og at vi bliver levende i Kristus. Vi får det evige liv skænket. Der bliver kaldt på os som på Lazarus.

»Løs ham og lad ham gå« sagde Jesus til de omkringstående, da Lazarus kom ud af graven. Og som Lazarus blev løst af sine ligklæder, sådan har Jesus løst os af dødens bånd. For da han kom til Martha og Maria, viste han, at døden – selv om fornuften modsiger det - ikke er herre over os længere. Og da han selv måtte gå den bitre vej gennem frygtelige pinsler og en død så forfærdelig, at de færreste af os kan forestille os den, stak han ikke af, men viste os påskemorgen, at al dødens magt og myndighed og kraft skal tilintetgøres, og at han ville gå forud for os i det endelige slag mod den. Når vi bliver døbt, får vi løftet om, at vi skal tilhøre Jesus og følge ham, og dermed kan og skal døden ikke længere have den magt i vort liv, at den skal fylde alt og lukke os inde i sit mørke eller gøre os afmægtige på jordens vegne. Så bliver naturen selv en kirke, der fortæller os om Guds storhed og godhed, om hans liv, hans død og hans genopstandelse, som også vi skal opleve. Tænk hvilket udgangspunkt det er, for hvem ønsker ikke at tage vare på sådan en kirke?

»Løs ham og lad ham gå« er ordene til os i dag, der sidder viklet ind i undergangsstemningens ligklæder, for Kristus, livgiveren, opstod fra de døde, og med ham skal vi genopstå til en ny himmel og en ny jord, og der skal hverken død, sorg, skrig eller pine være mere, for den levende Gud skal være alt i alle. Dét er vores tro.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen